

om fuldbyrdelse af domme afsagt i Finland, Island, Norge eller Sverige. § 12, stk. 2, omfatter imidlertid ikke rettens beslutning om tilbagebetaling til staten af forskud på ydelser, der er udbetalt af det offentlige til vidner, forurettede i straffesager og parter i henhold til § 8, stk. 2 og § 9, stk. 2, i loven om nordisk vidnepligt. Det foreslås derfor i nr. 4, at sådanne beslutninger skal have retskraft og kunne fuldbyrdes efter reglerne i nærværende lovforslag.

Til § 4.

Bestemmelserne i § 4, stk. 1 og stk. 2, nr. 1, svarer til de gældende regler.

Man medtager dog nu også forlig indgået for andre myndigheder end domstole, men det er her — som i alle andre tilfælde — en betingelse, at forliget kan fuldbyrdes i ophavslandet. Også forlig, der kun er *bekræftet* for en domstol, kan fuldbyrdes efter stk. 2, nr. 1.

Området for reglerne er udvidet ved medtagelsen af de afgørelser, der nævnes i stk. 2, nr. 2 og 3. I de øvrige nordiske lande kan indenlandske afgørelser svarende til de i nr. 2 nævnte afgørelser ikke fuldbyrdes, og dette er baggrunden for, at det i det svenske lovforslag ikke er forelået, at disse afgørelser skal kunne fuldbyrdes. Fra norsk og dansk side finder man imidlertid, at det ikke vil være rimeligt, at en skyldner blot ved at flytte til et andet nordisk land skal kunne unddrage sig fuldbyrdelsen af den finske afgørelse. Det er i øvrigt en betingelse for at anvende bestemmelsen, at skyldneren på tilbagetagesestidspunktet havde bopæl i Finland. Reglen vil formentlig få størst betydning under iværksættelse af fuldbyrdelsesskridt over for afbetalingskøber, da det vil være meget sjældent, at afbetalings sælger vil være den betalingspligtige ifølge en sådan afgørelse.

Sverige medtager heller ikke de i stk. 2, nr. 3, nævnte gældsbreve. I Danmark er der ingen grund til at nægte fuldbyrdelse af de norske gældsbreve, efter at vi her i landet fra 1. januar 1977 også „internt“ vil kunne benytte gældsbreve som grundlag for fuldbyrdelse i henhold til retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 5.

Efter den norske tvangsfuldbyrdelseslov stilles der som betingelse for fuldbyrdelse af gældsbrevene, at de lyder på en bestemt pengesum og indeholder en vedtagelse om, at de kan inddrives uden søgsmål, jfr. den tilsvarende betingelse i retsplejelovens § 478, stk. 1, nr. 5, samt at gældsbrevene er bekræftet af to vidner eller andre i overensstemmelse med særlige forskrifter (f. eks. af en advokat). Før gældsbrevene kan kræves fuldbyrdet, må fordringshaveren efter forfaldstidens indtræden have ladet et på-

krav forkynde for skyldneren med underretning om, at gælden vil blive inddrevet uden søgsmål, såfremt der ikke betales inden en frist, som ikke må være kortere end to uger fra forkyndelsen. Skyldneren kan ikke på forhånd give afkald på påkravet. Der henvises til den norske tvangsfuldbyrdelseslov af 13. august 1915, § 3, stk. 6 og § 13, stk. 1, samt § 9, stk. 5, i nærværende lovforslag. Efter sidstnævnte bestemmelse skal anordning om fuldbyrdelse af et norsk gælds brev være ledsaget af gælds brevet, af en bekræftelse fra det norske justitsdepartement, hvorefter fordringen i Norge ville kunne inddrives hos skyldneren uden søgsmål, samt af bevis for, at der efter forfaldstid er gjort påkrav overfor skyldneren med underretning om, at fordringen vil blive inddrevet uden søgsmål, hvis den ikke betales inden en frist på mindst to uger efter påkravets forkyndelse eller modtagelse.

Til § 5.

De gældende regler om fuldbyrdelse af nordiske afgørelser om forældremyndighed og samkvemsret er yderst sparsomme.

Den nordiske konvention af 6. februar 1931 indeholdende internationalprivatretlige bestemmelser om ægteskab, adoption og værgemål, den såkaldte ægteskabskonvention, jfr. bekendtgørelse nr. 23 af 14. februar 1974, indeholder i art. 8 regler om forældremyndighedsafgørelser. Disse afgørelser skal i henhold til konventionens art. 22 have gyldighed i de andre nordiske stater uden særlig stadfæstelse og uden prøvelse af afgørelsens rigtighed eller dens forudsætninger med hensyn til bopæl eller statsborgerret i den ene eller den anden af de nordiske stater. Såfremt spørgsmålet om forældremyndigheden er afgjort ved dom, kan afgørelsen fuldbyrdes i overensstemmelse med reglerne i domskonventionen, jfr. denne konventions art. 10, stk. 1. Er afgørelsen truffet af en administrativ myndighed, kan den ikke fuldbyrdes efter reglerne i domskonventionen, men kan måske alligevel give anledning til indgriben, såfremt interne regler giver hjemmel hertil. I Danmark skal fogedretten i henhold til reglerne i retsplejelovens § 609 således yde hjælp til at gøre forældre- og værgemyndighed gældende med hensyn til umyndige, uden at sædvanligt eksekutionsgrundlag er til stede.

Spørgsmålet om fuldbyrdelse af de afgørelser, der er nævnt i lovforslagets § 5, er i øvrigt ikke reguleret af konventioner.

Nordisk Råd henstillede i 1962 i rekommandation nr. 18/1962 til regeringerne at undersøge forudsætningerne for iværksættelse af beslutninger truffet af administrative myndigheder i andet nordisk land.